

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 224/2010-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. júna 2010 prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 63/02 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 128/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. apríla 2010 doručená sťažnosť MUDr. D. B., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru a čl. 14 dohovoru postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 63/02 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 128/2008.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom konania na strane odporcu, v ktorom mu bola rozsudkom okresného súdu z 24. mája 2006 uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľovi istinu spolu s príslušenstvom, ako aj nahradiť mu trovy konania.

Proti predmetnému rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, ktorému však krajský súd nevyhoviel a prvostupňové rozhodnutie svojím rozsudkom z 21. januára 2010 potvrdil.

Sťažovateľ v sťažnosti v prvom rade poukázal na neprimeranú dĺžku konania a uviedol, že konanie trvá 8 rokov a 2 mesiace.

Sťažovateľ uviedol, že oba sudy porušili jeho právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého súčasťou je podľa jeho názoru aj „*SPOZNANIE SKUTKOVÉHO STAVU a pravdivé okolnosti*“. Poukázal na to, že navrhovateľ predložil v konaní „*FALZIFIKÁTY ako pravé dôkazy*“, konajúci súd odmietol „*dokazovanie – predvolanie svedkov*“, ktorých svedecké výpovede mohli tieto skutočnosti preukázať a nezaoberal sa s vecou súvisiacim trestným konaním.

Porušenie tohto článku vidí sťažovateľ tiež v postupe, keď krajský súd na prerokovanie odvolania nenariadil pojednávanie, „*hoci odporca chcel verejné pojednávanie*“.

Dodal, že návrh vo veci bol podaný neoprávnenou osobou, a z tohto dôvodu mal byť zamietnutý.

Sťažovateľ je toho názoru, že „*Obidva sudy porušovali čl. 3 dohovoru – NIKOHO NEMOŽNO PODROBOVAŤ NELUDSKÉMU alebo PONIŽUJÚCEMU ZAOBCHÁDZANIU.*“

Vo vzťahu k námietke porušenia čl. 14 dohovoru sa sťažovateľ vyjadril, že konajúce súdy „nadržovali žalobcom-podvodníkom, ktorí predkladali FALZIFIKÁTY ako pravé dôkazy, pritom nezabudli prenasledovať odporcu, bezúhonnú osobu konaním, ktoré už trvá dlhšie ako 8-rokov. Je za tým vidieť úsilie presadiť nespravodlivý rozsudok, čo sa napokon aj stalo, keď Krajský súd Bratislava odmietol spoznať skutkový stav vo veci samej a to, že žalobcovi nevznikla žiadna škoda.“.

Námietku porušenia práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru odôvodnil sťažovateľ skutočnosťou, že odvolací súd sa neoboznámil s „konaním ORP – 761/OVK – B2-2007“.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiadal ústavný súd o vydanie tohto nálezu:

„II.A. Okresný súd Bratislava II a Krajský súd Bratislava v konaniach 7C/63/2002 a 9Co/128/2008 porušovali práva D. B. garantované čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1, čl. 3, čl. 13 a čl. 14 dohovoru, ktorým je Slovenská republika viazaná.

II.3. Okresný súd Bratislava II je povinný zaplatiť D. B. satisfakciu vo výške 50.000 EUR a krajský súd Bratislava sumu 100.000 EUR (pre opakované delikty) v lehote 15 dní od dňa doručenia Nálezu Ústavného súdu.

II.C. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského sudu Bratislava z dňa 21.01.2010 ako protizákonný, a súčasne zrušuje rozsudok prvostupňového súdu 7C/63/2002-383 zo dňa 24.05.2006.

II.D. Ústavný súd Slovenskej republiky zamietá žalobu 7C/53/2002 podanú na Okresnom súde Bratislava II ako nedôvodnú a podanú neoprávnenou osobou ako žalobu podloženú FALSIFIKÁTMI (Zápisnica so schôdze vlastníkov bytov a falsifikátom prezenčnej listiny zo dňa 29.12.2000) keď žalobca Š. Š. nepredložil za dobu 8-rokov ORIGINALY zápisnice a prezenčnej listiny.

II.E. Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Okresnému súdu Bratislava II, aby konal zákonne, ústavne a v súlade s medzinárodným dohovorom, inak bude navyšovať výšku satisfakcii D. B. v násobkoch. Je neúnosne, aby súd takto hrubo sústavne porušoval základné práva D. B.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanovených zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa ústavný súd skúmal jej zákonom predpísané náležitosti upravené v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ako aj prípadné dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podanie sťažovateľa obsahuje urážlivé výroky namierené proti okresnému súdu a krajskému súdu a nepodložené obvinenia zo spáchania trestnej činnosti na adresu zákonného sudcu, ako napr.: „*Zákonná sudkyňa NEUVERITELNE BRÁNILA výsluchu svedkov, čím páchala trestný čin § 326 Tr.z. zneužívanie právomoci verejného činiteľa ods. 1 písm. a)b)c) ods.3 písm. c) -pácha ten kto marí základne práva z pozície moci, ale aj trestný čin § 344 Tr.z. MARENIE SPRAVODLIVOSTI ods.1 písm. b) falšuje, marí dôkaz, bráni získaniu dôkazu písm. c) bráni výpovedi svedkov-relevantných svedkov ods.2 písm. b) Sudkyňa K. páchala tieto trestné činy vedome a pravdepodobne bola skorumpovaná. Teda páchala aj ďalší trestný čin § 339 Tr.z. NADRŽOVANIE jednej strane-podvodníkovi Š.Š. ...*

Napokon do hry vstúpil odvolací súd, ktorý neriešil vec, ale pokračoval v komplikovaní, nevšimol si trestné konanie proti Š. Š. a nevšimol si, že nevznikla žiadna škoda. Všimol si len toho, ako D. B. poškodiť a ako ho otravovať. Chcel vyhlásiť rozsudok BEZ OBOZNÁMENIA SA SO SKUTKOVÝM STAVOM o tom, že S.S, predkladal FALSIFIKATY sudu ako pravé dôkazy, a napokon Krajský súd vydal rozsudok ZAHAMBUJÚCI SLOVENSKÚ JUSTÍCIU pred Európskym súdom pre ľudské práva.“

Sťažnosť obsahuje výrok útočného charakteru namierený proti rozhodovacej činnosti ústavného súdu, a síce: „... a teraz keď napíšem, že štátne orgány sú ZMAFIANIZOVANÉ, tak Ústavný súd sťažnosť zamietne! hoci mám právo sa vyjadrovať pravdivo, sudcom Ústavného súdu sa to nepáči a zneužívajú to na odmietanie sťažnosti, ktorá je dôvodná.“

Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva môže byť sťažnosť odmietnutá ako neprijateľná podľa čl. 35 ods. 3 dohovoru, pokiaľ bola vedome založená na nepravdivých faktoch, a rovnako ak používa útočný, resp. hrubo urážlivý jazyk (Řehák v. Česká republika, No. 67208/01, rozhodnutie z 18. mája 2004).

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti tiež zaujal stanovisko, že v prípade hrubo neslušného a urážlivého obsahu môže byť sťažnosť odmietnutá pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, ak záujmy ochrany ústavnosti nevyžadujú iný postup (napríklad sp. zn. III. ÚS 49/07).

Sťažovateľ už bol opakovane rozhodnutiami ústavného súdu upozornený, že súčasťou zákonom predpísaných náležitostí návrhu na začatie konania podaného ústavnému súdu je aj primeraná slušnosť vo vyjadrovaní, no napriek tomu vo svojom podaní výroky hrubo urážlivého charakteru, prekračujúce hranicu normálnej kritiky opätovne použil.

Vzhľadom na uvedené odmietol ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, pretože záujmy ochrany ústavnosti nevyžadujú iný postup z týchto dôvodov:

Námietku porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ústavy postupom okresného súdu a postupom krajského súdu

v namietaných konaniach možno kvalifikovať ako zjavne neopodstatnenú vychádzajúc z judikatúry ústavného súdu, podľa ktorej sa sťažnosť považuje za zjavne neopodstatnenú, ak v čase jej podania už netrvá stav právnej neistoty. Vo veci sťažovateľa došlo k jeho odstráneniu právoplatným skončením veci 9. apríla 2010, teda ešte pred podaním sťažnosti (16. apríl 2010).

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 14 dohovoru postupom okresného súdu v označenom konaní poukazuje ústavný súd na uznesenie sp. zn. II. ÚS 68/07 o odmietnutí sťažnosti, predmetom ktorej boli identické námietky sťažovateľa. Podľa ustanovenia § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde je takáto skutočnosť dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre neprípustnosť, pretože sa sťažnosť týka veci, o ktorej už ústavný súd rozhodol a zároveň v tomto predchádzajúcom rozhodnutí nerozhodoval len o podmienkach konania.

Vo vzťahu k v časti označeného porušenia čl. 3 dohovoru postupom okresného súdu a krajského súdu vo veci sťažovateľa ústavný súd odkazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej sa za dohovorom absolútne zakázané neľudské zaobchádzanie považuje spôsobenie intenzívneho duševného a fyzického utrpenia a za ponižujúce zaobchádzanie považuje zlé zaobchádzanie, ktoré má vzbudiť u obetí pocity strachu, úzkosti a podriadenosti a ktoré je spôsobilé potupiť a ponižovať ich a prípadne zlomiť ich fyzický alebo morálny odpor. Vychádzajúc z uvedeného sa pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi obsahom predmetného článku a podstatou argumentov sťažovateľa (nenáležité zistenie skutkového stavu) javí námietka porušenia predmetného článku už na prvý pohľad ako zjavne neopodstatnená.

Námietku porušenia práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, ako aj čl. 14 dohovoru postupom krajského súdu v odvolacom konaní ústavný súd kvalifikuje rovnako ako zjavne neopodstatnenú.

K časti argumentov týkajúcich sa nenariadenia pojednávania v odvolacom konaní, o ktoré opiera sťažovateľ námietku porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd odkazuje na právnu úpravu ustanovení § 214 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), podľa ktorej je povinnosť konajúceho súdu nariadiť v odvolacom konaní pojednávanie daná iba v taxatívne uvedených prípadoch, medzi ktoré však v žiadnom prípade nepatrí sama osebe žiadosť účastníka konania

o nariadenie pojednávania. Inak, ak o tieto zákonom predvídané prípady nejde, je na úvahe súdu, či pojednávanie nariadi.

Sťažovateľ tiež namietal porušenie čl. 13 dohovoru, ktoré videl v „*neoboznámení sa s konaním ORP-761/OVK-B2-2007*“.

V zmysle ustanovení § 213 OSP je odvolací súd viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvého stupňa s výnimkami tu vymedzených prípadoch, v ktorých vykonáva odvolací súd dokazovanie. Vychádzajúc z obsahu spisu krajský súd zistil, že o tieto prípady nejde a konštatoval, že prvostupňový súd vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu. Za takýchto okolností je námietka sťažovateľa, ktorou odôvodňuje porušenie čl. 13 dohovoru zjavne neopodstatnená. V tomto kontexte namietal sťažovateľ súčasne porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru a aj v tejto časti sa sťažnosť javí ako zjavne neopodstatnená. Ako už bolo uvedené, krajský súd v súlade s relevantnou právnou úpravou (§ 213 OSP) sám dokazovanie nevykonával, pretože sa stotožnil so skutkovým stavom ustáleným okresným súdom konštatujúc dostatočný rozsah dokazovania a správnosť odôvodnenia rozhodnutia prvostupňového súdu, opierajúceho sa o správnu aplikáciu dotknutej právnej úpravy, o poukázanie na vykonané dôkazy a ich vyhodnotenie. Vo vzťahu k otázke týkajúcej sa vzniku navrhovateľa a ustanovenia jeho štatutárneho zástupcu, ktorú sťažovateľ v odvolaní znovu zdôraznil (a tiež predostrel vo svojej sťažnosti), prvostupňový súd len poukázal na relevantnú právnú úpravu, vecne ju však neriešil a riešiť nebol ani povinný, pretože vecná správnosť skutkových a právnych záverov prvostupňového súdu v tomto smere bola právoplatne potvrdená predchádzajúcim rozhodnutím odvolacieho súdu (z 26. mája 2005).

Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných týmto dohovorom sa musí zabezpečiť bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie. Sťažovateľ okrem tvrdenia, že konajúce súdy „*nadržiavali žalobcom- podvodníkom*“ a „*nezabudli prenasledovať odporcu*“, nepreukázal žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by signalizovali porušenie uvedeného antidiskriminačného princípu.

Vychádzajúc zo všetkých uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júna 2010